

Za Václavem Havlem

Ladislav Kantor

poradce Václava Havla v letech 1990–1992

Poslední rok mých letmých setkávání s Václavem Havlem byl vlastně jeho „odcházením“, jak si ostatně velký dramatik sám předepsal. Jeho uštvané tělo už vzbuzovalo soucit, o který však nikterak nestál. Při udílení čestného občanství Prahy 6 v červnu, na oslavě svých narozenin 1. října v Doxu i při udílení ceny Jána Langoše 10. prosince tamtéž však pronesl pevným hlasem slova jak vystřižená z jeho mistrovských esejí, na které se nezmůže divize svěžích a sportujících vysokoškoláků...

Minulý rok v říjnu, na setkání přátel po pohřbu Jiřího Křížana, jsme uprostřed desítek přátel náhle u stolu osaměli. (Byl sic posmutnělý, ale ještě zcela ve formě.)

Víš, řekl mi, nikdy bych si nemyslel, že Jura z nás – těch prvních, co přišli na Hrad – odejde nejdřív, vždyť byl z nás fyzicky nejzdatnější... A pokračoval: No jo, ale kdo bude ten druhej? Copak Karel, ten nás přežije všechny... Víš co, já sice už dlouho nekouřím, ale dej mi cigáro. Vykouříme ho na Jirkovu počest... No jo, ale co bude dělat ten, kdo zbyde jako poslední? Aha, už vím (a rozzářil se):...ten půjde na pohřeb tomu předposlednímu! A rozesmál se jako malý kluk... Ten očistný smích uslyším až do smrti.

Lidové noviny, 20. 12. 2011, strana 11